

Rukayye 2

– MFK · 30 Ağustos 2015

Dedim ki varsa keder paylaşmaya hazırım,
Huzurun-gıyabında boyna sana nazırım,
Bırak işlesin kader sonunda öl demedim;
Kazılacaksa mezar benimkini kazırım.

İmtihanın çetindir ama yatırım gibi,
Seni hiç unutmur mu, kâinatın sahibi?
İnanan kul metindir yalnız bunu bil dedim;
Ne derdin, ne devanın gerçekten yoktur dibi.

Dedim ki hâl bilirim anlat azalsın yükün,
Yaratana sığınıp umudu başa dökün,
Nere dersen gelirim sana hiç el demedim;
Kolay dökülemezsin zira sağlamdır kökün.

Çok iyi biliyorsun yokuşun inişi var,
Her acının elbette er-geç bir dinişi var,
Niye eğiliyorsun, sıkıntıyı sil dedim;
Mütevekkile karşı şeytanın sinişi var.

Dedim ki bende kadrin Mevlâ şahit çok âlâ,
Yalnız mı sanıyorsun kendini sen bak hâlâ?
Yansın ırakta bedrin yanımda kal demedim;
Bir selamın, merhaban yeterdi ya pekâlâ.

Gitmek için gelmiştik yolculukta farklılık,
Sorunları arttırır şu evlilik barklılık,
Labirenti delmiştik, vardır çıkar yol dedim;
Dünya âleme ayan; böyle bir şey şarklılık.

MFK